

ČAJ

Pro chvíle pohody

PROSINEC 2008

Časopis Autorů Jičínska

**ŽIVOTOPIS aneb MÍSTO
NEKROLOGU**

Žil - byl
Občas snil
Umřel - shnil
(nebo byl zpopelněn) *]

*] nehodící se škrtněte

Václav Franc

27

Vážení čtenáři,

konec roku patří Silvestru, a tak je i letošní poslední ČAJ laděný převážně nevážně. Hostem čísla je slovenský autor, který nezkazí žádnou legraci, dokonce jsem si s ním zatancoval na martinské poetické jeseni čardáš (že by nová dvojice do Star Dance IV.) Ivan M. Stuchlík. Jeho literární legrácky servíruji jako jednohubky na silvestrovské menu.

Pěkně se vybarvil i Josef Jindra, když si na silvestrovskou párty přivedl několik „lehčích“ múz. Jen Pavel Hons si oddychl, že v tuhé zimě, která nás možná na Silvestra čeká, nebude muset v kotelně přikláškat za staronového školníka Tibora Mozka.

A protože k závěru roku patří i troška toho alkoholu (Nepij, Jano, nepij vodu – varuje Ivan Stuchlík), dovolil jsem si donést nějaké ty lihoviny a pan Převozník na sklonku roku napsal jeden nekrolog, že by za právě uplynulým rokem 2008.

Až si o půlnoci budete připíjet na ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK 2009, tak doufám, že budete mít míň než dvě promile. A až vás ráno bude bolet hlava (ale cirhóza je cirhóza), udělejte si raději čaj s citronem a začtěte se do našeho ČAJe, protože i v roce 2009 budeme s Vámi!

HOST ČAJE:

Ivan M. Stuchlík (54 r.), Martin - (člen Literárního klubu Duria Martin)

Zpráva pro příjemce:

Diagnóza: Subjektivně potiaže: dlhodobé pretrvávajúce poruchy pamäti

Objektívny nález: chronická zábudlivosť

Liečba: pravidelné zapisovanie nápadov a postrehov

Zo zápiskov spracovávať zmysluplné celky, pre pacienta v jemu charakteristických literárnych žanroch – humor, satira. V liečbe pokračovať dovtedy, kým sa nepodarí vytvoriť projekt vhodný pre publikovanie.

Dr.Terapeut, v.r.

Tak pěknou silvestrovskou oslavu a nezapomeňte: JAK NA NOVÝ ROK ...!

Váš Václav Franc

OBSAH ČÍSLA:

Ivan M. STUHLÍK

- Na ludovú nôtu (3)

- A(j)for(h)rizmy (4)

Josef JINDRA

- Jak mě neznáte (5 - 7)

Pavel HONS

- Spalovač uhlí (8 - 14)

Václav FRANC

- 2 promile a jiné lihoviny (14 - 15)

PŘEVOZNÍK spol. s r.o.

- Nekrology:

Za Václavem Francem (16)

ČAJ pro chvíle pohody

č.27 , prosinec 2008, ročník VII

Vydáno 5. prosince 2008 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!

NA LUDOVÚ NÔTU

Ivan M. STUHLÍK

Výstraha

Nepi, Jano, nepi vodu,
Voda ti je len na škodu.
Voda možno na škodu je,
Ale cirhóza je cirhóza ...!

Občasnosť

Niet už u nás
rab či otrok.
Jesť však treba-
hoci obrok.

Mora

Nič to, nič.
Čerta nič!
Včera som bol podnikateľ ...
A prišli z daňového.

Banujem, banujem

Banujem, banujem,
Aj banovať budem!
Že som neprivatizovau,
Keď bolo ešte čo ...

Stavbár

Mal som v bruchu skalú,
ani veľkú, ani malú.
Vybrali ju, už je von,
pridám ďalšiu, bude dom.
Rekvalifikujem sa za murára

Istota

Hľadal dedo, hľadal huby.
Potkol sa a stratil zuby.
Používajte Kanagon.
Kanagon istí!

Práčka

Močila konope močila
a močila a močila ...!

A(J)FOR(H)RIZMY

Ivan M. STUHLÍK

1. Jediné, čo ešte odoláva tunelovaniu, je sneh.
2. Podvodník je vodník, ktorý sa podvodmi živí nad vodou.
3. Mnohí by chceli vstúpiť do seba, ale nemôžu sa nájsť.
4. Mal veľký mozog malý a malý žiadny.
5. Fajčenie je jediný spôsob, ako zakonzervovať osobnosť.
6. Zívanie je pokus otvorene oponovať šéfovi.
7. Večer sme krčmoví vlastenci, ráno buditelia národa.
8. Chceli ho vytočiť. Na blízku nebol telefón.
9. Žiadny kôň neznesie, ak na ňom rejtuje somár.
10. Na každú špinu existuje čistiaci prostriedok. Kto vymyslí saponát na špinavé peniaze?
11. Hladnému pomôže aj suchá kôrka. Ku korytu tlačienka.
12. Zmysluplná myšlienka, to je pôrod sám o sebe.
13. Vládať vládnuť sa dá. Ovládať vládnutie, je umenie.
14. Niektroí myslitelia myslia, že myslia.
15. Vynaliezavý podnikateľ dokáže vytunelovať aj nič!

SILVESTROVSKY ROZPUSTILÝ JOSEF JINDRA
aneb
JAK MĚ NEZNÁTE

Čtrnáctiletý plus

Než se vrátí máma z párty
řeším kterou z naší kvarty
oblbnout
Pod lampičkou dvacet wattů
prohlížím ty stránky v chvatu
nejednou
Ta vypadá na Denisu
jak má tu svou vilnou pusu
přivřenou
Tuhle беру za Lucii
okem sukni odhrnuji
s kolenou
Ta je trošku na Mařenku
kdyby měla podprsenku
sundanou
V téhle zas vidím Elišku
ruku hřát na teplém bříšku
schoulenou
Takhle nějak na divanu
objímal bych Adrianu
svlečenou
Nejvíce dumám o Martině
Hlavu tak mít v jejím klíně.....

Fakt chci sbalit jinou holku
Už mám po krk těch okolků
s Ivanou
Není doba na dopisy
Evě vracím časopisy
zítra před jednou

České Vánoce

Hlasy zvonů nad závějí,
betlém, zlaté prasátko,
stromček se s láskou strojí,
večeře je zakrátko.

Polévka je skvělá, rybí.
Kapr, salát, nadílka.
Vánoce - nám všem se líbí,
celý rok je vzpomínka.

Každý rád se na ně chystá,
potom sníh a lyže, hory.....
My létáme do Egypta.
Letos na Kanáry.

Pekařova dcera

Ty dupeš jako ježek
má milá zašeptala
a objala mě vůní
a teplem svého těla

Noc byla minus patnáct
však tady hřála pec
a ona byla šťastná
smála se nakonec

Pak zatajil jsem drze
co ona nevěděla
že vzal jsem jí dvě housky
a všechnu vůni těla

Nevím zda byl to dárek
či vklad na pěkné drama
Já na té peci nechal
kapičku sebe sama

Právní jistota

Zaplat' pánbůh, že příroda
má své jasné zákony:
bez křídel a těžší vzduchu –
všechno dřepí na zemi.

Kdyby to však sepsat měli
čachtí čeští juristé,
zákony by zděravěly,
tohle mějte za jisté,

že po právním ohledání
směli by se zlatí sloni
vznášet jako povětroni
nad městy a vesnicemi
a bez křídel – zajisté !

Zato balon heliový,
jenž je lehčí vzduchu,
plazil by se ulicemi
v čilém městském ruchu.

Školní léta bláznivá

Za dne měsíc na obloze !
Afrodita na lastuře
v obláčkové modré pění
mává na mě nahá z moře

To by byla holka jiná
než tyhle dvě sochy chlouby!
Nafoukané holyvůdky
před cukrárnou na podloubí

Lhal jsem vkleče před hodinou
té blond'até v sukni mini
místo aby vnímala mě
strká jazyk do zmrzliny

Pro tu černou mám lež jinou :
Řeknu jí že pro ni zhynu
Jestli to s ní nezacloumá
že mě ztratí – nese vinu

Přitom já jim nosím růže
těm princeznám z pohádky!
Třebaže je tajně kradu
z jejich vlastní zahrádky

SPALOVAČ UHLÍ

Pavel HONS

Tak už to v životě lidském chodívá, že poklidné dny míru a pokoje vystřídají dny plné neradostných zpráv a rozčarování. Dosavadní život školníka Tibora Mozka plynul zatím víceméně bez větších problémů. Pomineme-li občasné komplikace, když vyšly najevo drobné incidenty s mladistvými školačkami, příležitostné přepadávání důchodkyň v parku, tvrdě zaplacené nemocniční hrátky s pacientkami v kómatu, války bezdomoveckých gangů, setkání s démonem a nepodařený prodej obohaceného uranu palestinským teroristům, nemohl si pan Mozek v podstatě na nic stěžovat. Vždy mu stačilo se jen v pracovní době zašít na své oblíbené teplé místočko s improvizovaným ložem v rohu kotelny, napojit se svým oblíbeným alkoholickým mokem, který důmyslně přechovával v lahvi od ironu (a který také mimochodem skutečně ironem byl), a spokojeně usnout. Když ho ze sna probudila zima, věděl, že je čas přiložit. Bylo-li zapotřebí provést nějakou opravu na školním majetku, zpravidla vyčkával s jejím zahájením tak dlouho, až se na ni dočista zapomnělo. Pokud bylo nutné opravit nějakou zjevnou závadu, která by z myslí jeho nadřízených rozhodně hned tak nesešla, snažil se předstírat, že má příliš mnoho práce na to, aby se právě teď odstraňováním závady zabýval. Teprve když shledal, že ani po měsíci vykrucování nikomu nedošla trpělivost a závadu neodstranil sám, pustil se pan Mozek chtě nechťe do práce. I když „práce“ by se v tomto spojení jevila jako značně nadnesený pojem. Pan Mozek spíše než skutečnou činnost, která po něm byla vyžadována, vykonával kamuflážní a tím také pochopitelně mnohem méně namáhavé krycí manévry za účelem dosažení iluze žádaného efektu.

V praxi to vypadalo tak, že měl-li pan Mozek například opravit probořenou cihlovou zeď v jedné ze tříd, ve které zela asi půlmetrová díra poté, co na ní kdosi z žáků demonstroval účinnost pneumatického kladiva, které dostal k Vánocům, neobtěžoval se náročnými stavařskými pracemi a namísto toho díru z obou stran překryl kusem kartonové krabice, upevnil lepicí páskou a po nahození omítky vypadala stěna dokonale spravená. Tedy za předpokladu, že se nikdo v daném místě o zeď neopřel nebo se do ní nepokusil zatlouct skobu pro pověšení uměleckého předmětu.

Tímto způsobem pan Mozek přežíval v poklidu své pracovní dny a mohlo se zdát, že tomu tak bude navždy. To byl však veliký omyl.

Pan Mozek právě hodil poslední lopatu uhlí do kotle a chystal se ulehnout do svého nebeského hnízda na dřevěné bedně, vystlané starou špinavou dekou, když tu ho ze slastného klidu vyrušilo intenzivní mlácení na těleso ústředního vytápění, zjevně nějakým kovovým předmětem, které bylo dokonale vedeno jednou z nesčetných ocelových trubek přímo k jeho, ke spánku se ukládající, hlavě. Rozrušen leknutím a rozezlen tím, že ho zase někdo otravuje, se pan Mozek pomalu zvedl a za doprovodu nelichotivých výrazů na adresu původce zvuku se pomalu vydal na cestu ke dveřím. Existovaly dvě možnosti, buď rány na topení způsobil některý z nevychovaných žáků, který tak chtěl pana Mozka naštvat, nebo mu pan principál tímto signálem dává najevo, aby se dostavil do ředitelny, neboť do jeho kotelny nebyl doposud zaveden školní rozhlas.

„Jestli zase votravujou nějaký parchanti, co si myslej, že na ně tady ve škole nemůžu ani sáhnout,“ mumlal si pan Mozek pro sebe, „tak to maj' sice pravdu, ale ať se pak potom nedivěj, až je večer nějaká záhadná tajemná postava přetáhne lopatou po hlavě!“

Tyto myšlenky však byly značně předčasné, a jak se mělo v brzkou ukázat, i zbytečné. Sotva totiž pan Mozek vstoupil na chodbu, spatřil ředitele, který právě vycházel ze své kanceláře.

„To je dost, že jdete,“ volal na školníka. „Už jsem si myslel, že vás budu muset hledat. Pojdte do ředitelny, mám pro vás závažné zprávy.“

Pan Mozek si pomyslel něco o tom, že i ředitel by mohl dostat od záhadné a tajemné postavy lopatou po hlavě, ale nahlas raději nic neřikal. Vešel do direktorovy pracovny a usadil se na špalku pro hosty, neboť židli měl již přes půl roku v dílně na spravení. Ředitel se zatím uvelebil v křesle a začal vysvětlovat:

„Právě jsem dočetl všechny novely zákonů, nařízení vlády, vyhlášky, směrnice a další předpisy, které přišly z ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy minulý rok,“ a ukázal na zhruba 40 centimetrů silný svazek papírů, hustě popsaných droboučkým písmem. „Zjistil jsem,“ pokračoval, „že porušujeme vyhlášku č. 149308, podle které nesmí v zájmu bezpečnosti práce vykonávat funkci školníka-údržbáře a topiče jedna osoba. Doufám, že chápete, co to znamená. Bude nutné, abychom přijali ještě jednoho zaměstnance, který by se zabýval výhradně topičskou činností, zatímco vy budete díky tomu mít více času na údržbářské práce a konečně snad spravíte i tuto židli. Samozřejmě vzhledem k tomu, že další pracovní síla znamená zvýšení nákladů, a i k tomu, že dojde ke snížení vašeho pracovního zatížení, projeví se dopad nové vyhlášky na výši vaší mzdy. Ale s tím se bohužel nedá nic dělat. Vyhláška je vyhláška. Můžeme být rádi, že jen díky šťastné náhodě se doposud nepřišlo na to, že ji už přes rok porušujeme. Bohužel dozvěděl jsem se o ní až nyní, neboť loni jsem studoval vyhlášky a nařízení z předloňského roku. Také hned zítra začínám číst ty letošní. Počítám, že příští léto bych s tím mohl být hotov.“

To už ale pana Mozka vůbec nezajímalo. Pro něj bylo důležité jediné – přijde o své pohodlné místečko v kotelně, kde se mohl celé dny nerušeně zašívát, a ještě bude dostávat nižší plat. To tedy rozhodně nebyly nijak příjemné zprávy. Pan Mozek se našťvaně zvedl a bez rozloučení se zuřivostí v očích odešel. Vrátil za doprovodu skřípání zubů do svého kotelního hnízdečka, kde začal intenzivně přemýšlet co teď. Pokud by znal autora oné zpropadené vyhlášky, jistě by ho dnes večer navštívila tajemná záhadná postava s lopatou. Takhle mu ale nezbývalo nic jiného než obrátit do sebe na ex celou láhev ironu a pak bez nejmenšího zájmu o okolní svět a svoji budoucnost spokojeně usnout.

Druhého dne bylo oficiálně zahájeno výběrové řízení na post topiče. Regionální periodika, jakož i úřední vývěsní desky okupovaly inzeráty tohoto znění:

Základní škola hledá pracovníka na post topiče

Požadujeme: schopnost topit

Nabízíme: mizerné finanční ohodnocení, práci ve statické, nerozvíjející se společnosti, nemožnost osobního i profesního růstu, demotivující pracovní prostředí

I přes tuto rozsáhlou a důmyslnou inzertní kampaň se dlouhou dobu na pracovní místo ve škole, která byla spíše než za vzdělávací ústav veřejností považována za exotickou atrakci ve stylu poutového zámku hrůzy či příšery z jezera Loch Ness, nikdo nehrnul. Zatímco řediteli to dělalo starosti, školníka Mozka to jen a jen těšilo. Liboval si, že jak to tak vypadá, v dohledné době se žádný topič nenajde, a on tak nebude muset opustit svoje pohodlné místečko v kotelně. Dost možná že ředitel po nějakém čase na hledání topiče rezignuje a vše zůstane pěkně při starém. Porušovala se vyhláška rok, bude se klidně porušovat dál. Stejně to nikdo nekontroluje.

To se ale pan Mozek velmi přepočítal. Když se ani po měsíci intenzivního inzerování volného místa nikdo nepřihlásil, rozhodl se ředitel zesílit kampaň a publikovat svou nabídku i v celostátním tisku. A skutečně, toto zvýšené úsilí bylo nakonec korunováno úspěchem. Tedy alespoň to tak ze začátku vypadalo...

„Tak já jsem slyšel,“ vtrhnul jednoho dne zcela nečekaně podivný chlapík bez zaklepání do ředitelovy kanceláře, „že prej hledáte nějakýho topiče?“

„Ale jistě!“ obrátil ředitel výraz své tváře do přívětivého úsměvu. „Jsem si jistý, že se určitě dohodneme. Nastoupit můžete okamžitě!“

„To jsem rád. Věřím, že se mnou budete spokojeni.“ Prohlásil chlápek. „Sice netuším, k čemu právě škola potřebuje člověka mojí profese, ale to mi na druhou stranu může být úplně jedno. Hlavně když zaplatíte. Kolik kusů denně asi budu muset zpracovat? Máte tady vlastní sudy, nebo si mám přinést kýbl?“

Ředitel se trochu zarazil nad podivnými nesouvislými slovy uchazeče, ale vědom si toho, že si nemůže vybírat, je velkoryse přehlédl a raději svedl řeč jinam:

„Jistě se později dohodneme. Teď ale, jenom abychom splnili nějaké úřední formality, mohl byste mi dát svůj životopis nebo mi alespoň říct, kde jste pracoval dříve?“

„Ale jo,“ souhlasil chlápek. „Proč ne? Dělal jsem kameramana v Český televizi. Točil jsem pořad Chcete mě a při tom jsem si bokem přivydělával topením. Když Marta Kubišová zjistila, jakej mám vedlejšák, okamžitě mě vyhodila a Zdeněk Srstka na mě poslal pitbula. Tak jsem se rozhodl, že to topení teď vezmu na plnej úvazek.“

„Zajímavé,“ podrbal se ředitel na hlavě, „jak je takové neškodné zaměstnání jako topičství dokáže naštvat...“

„To víte, jsou to citlivky,“ mávnul rukou chlápek. „Ale hlavní je, že pro mě máte práci.“

„To jistě,“ usmíval se ředitel, „ale mohu se zeptat, co jste to říkal o těch sudech?“

„No, jestli tady máte vlastní sud, nebo jestli si mám přinést svůj kýbl.“ Opakoval svoji otázku chlápek.

„No, tak to tedy opravdu nevím, jestli zde máme nějaké sudy...“ začal trochu nejistě ředitel, „to byste se asi musel zeptat svého kolegy a předchůdce pana Mozka, ale i tak nechápu, k čemu byste při výkonu své práce nějaký sud potřeboval. Náš školní kotel funguje na tuhá paliva.“

„Jakej kotel?“ nechápal chlápek. „Copak můžu topit v kotli? Já potřebuju nějaký sud nebo vanu, necky nebo alespoň nějaký kýbl, ve kterým bych mohl topit!“

Tohle se řediteli ale už vůbec nezamlouvalo. Uvědomoval si sice, že nikoho jiného na výběr nemá, ale uchazečovy podivné řeči řádně znepokojovaly.

„Podívejte se,“ začal nejistě. „Abychom v tom měli jasno, tak si to teď hezky znova celé zopakujeme. Vy jste viděl náš inzerát a přišel jste se ucházet o místo topiče v naší škole. Souhlasí?“

„To ano,“ kývnul uchazeč.

„Takže,“ pokračoval ředitel, „takže teď se zvednete, půjdete do kotelny, zatopíte v kotli a budete přikládat, souhlasíte?“

„Cože?!“ vyskočil ze špalku uchazeč. „Já že mám makat s uhlím v kotelně? S kým si myslíte, že mluvíte? Já jsem, vážený pane, jediný profesionální topič koťat v celé republice, který má více než dvacetiletou praxi, a vy mě teď chcete poslat k uhlí do kotelny?“

Ředitel pochopil ten děsivý omyl a začal mlátit hlavou (svoji) do desky stolu. Když se trochu vzpamatoval, snažil se zachránit situaci a přesvědčit chláпка, aby se vzdal svého původního záměru a vzal nabízené místo.

„Můžete si představovat, že... že uhlí jsou koťata a kotel že je sud s vodou... nebo tak něco,“ pokoušel se o co nejpřívětivější tón ředitel.

„V žádném případě,“ rezolutně odmítl jakékoliv kompromisy topič koťat. „Jsem alergický na uhelný prach, a i kdybych nebyl, práce v kotelně je pod moji úroveň. Mám dvacetileté zkušenosti v topení a znám svou cenu!“ zvedl se ze špalku a uraženě odešel. Řediteli tak zbyly jen oči pro pláč. Zato Mozek, který vše ze suterénu bedlivě poslouchal speciálně vyvrtnou dírkou v podlaze, si spokojeně zamnul ruce a radoval se, jak mu vše dokonale vychází.

Při starém zůstalo ještě další týden. A další a ještě jeden. Školník Mozek si dál spokojeně chrápal na loži v rohu kotelny a těšil se, že status quo bude trvat věčně nebo alespoň do té

doby, než se jednou definitivně uchlastá nebo padne v některé z bitev stále zuřící války klanů bezdomovců o nadvládu nad místním podzemím. Jeho klid měl být ale už brzy drasticky přerušen...

„Sakra! Co se zase děje!“ rozčiloval se Mozek, když ho opět z alkoholem navozeného spánku probudily nepříjemné rány na radiátor, svedené trubkami k jeho hlavě. Namáhavě vstal a vydal se na cestu k ředitelně, aby se optal, zda po něm pan principál opět něco chce, nebo zda jen nějaký parchant mlátí do topení, což by znamenalo, že je nutné si opět na večer připravit lopatu.

Když vešel do ředitelny, uvítala ho po několika měsících opět spokojená a radostí zářící hlava ředitelova.

„Posaďte se, pane Mozek,“ pokynul školníkovi a ukázal na špalek. Pak pokračoval: „Konečně se na nás usmálo štěstí! Po dlouhých týdnech a měsících čekání se dostavil řádný uchazeč o místo topiče!“

Mozkovi spadla čelist až na podlahu a v ohromení nebyl schopen slova. Domníval se, že celá záležitost s topičem je už dočista zapomenuta a vše se vrátilo do starých kolejí. Tato zpráva pro něj v tuto chvíli znamenala nejen ohromné překvapení, ale rovnala se malé osobní katastrofě. Ředitel se ale školníkovou reakcí nenechal vyvést z míry.

„Všechno jsme spolu probrali a neobjevili jsme žádný problém. Okamžitě jsem ho přijal a od zítřka nastupuje. Je to dobrý spořádaný člověk. Žádný buran jako vy! Podívejte se na sebe, jak vypadáte!“ zaútočil ředitel na Mozko vzezení. „Pan Kopfrkingl chodí oblečen v perfektně střiženém černém obleku, vždy s kravatou a hladce učešán! Tomu vy nesaháte ani po kotníky! Je to ideální člověk, jakého naše škola potřebuje. Víte, že je abstinent?! Místo toho, abyste tady chlastal, měl byste se spíš také jako on trochu vzdělávat!“ nepřestával ředitel vynášet přednosti nového zaměstnance. „Ukazoval mi například, že právě čte nějakou tlustou žlutou knihu o Tibetu. Z něho byste si měl vzít příklad!“

Mozek nespokojeně zamumlal cosi o tom, že takovej nóbl snob ani nebude umět vzít lopatu do ruky, ale ředitel jeho domněnku okamžitě vyvrátil.

„Pan Kopfrkingl má s touto profesí velké zkušenosti. Dlouhá léta pracoval v nějaké spalovně, nebo kde...“ na chvíli se zamyslel, „...no, to je teď jedno, hlavní je, že říkal, že práce v naší kotelně pro něho nebude problém. Takže od vás očekávám, že mu zítra ukážete a předáte kotelnu. Konečně snad už budete mít čas spravit alespoň tu židli, co sem patří, mí hosté si stěžovali na nepohodlnost špalku.“

Mozek se zvedl a za nespokojeného mručení a tichého klení se odebral zpátky do sklepení, aby odstěhoval své provizorní lože a začal si pro ně hledat nějaké náhradní umístění. Druhého dne z rána mu pak nezbyvalo nic jiného než se se slzou dojetí v oku rozloučit se svojí milovanou kotelnou a se slinou nenávisti u úst se seznámit s panem Kopfrkinglem.

„Tak tady je ta kotelna,“ mručel nevrle Mozek a ukazoval Kopfrkinglovi jeho pracoviště, „támle se přikládá, tady je uhlí a tady lopata!“

„Ano, ano,“ rozhlížel se kolem pan Kopfrkingl s podivným úsměvem na rtech. „Je to krásná a požehnaná kotelna.“

„To jo!“ odsekl naštvane Mozek. „A já si teď seberu svejch pět švestek a budu mrznout někde venku v kůlně jenom proto, že si nějakej hajzl na ministerstvu vymyslel nějakou debilní vyhlášku!“

„Ano, máte pravdu, doba je zlá...“ souhlasil s ním překvapivě Kopfrkingl. „Utrpení je velké zlo a my máme dělat vše pro to, abychom ho alespoň zmírnili...“

Pana Mozka jeho filosofické proslavy moc nezajímaly, jenom si posbíral z polic své lahve s ironem, ředidlem a denaturovaným lihem a chystal se odejít. Když opouštěl kotelnu, zakopl o těžkou železnou tyč, opřenou odedávna v rohu u dveří.

„Tuhle tyč byste si snad měl vzít také s sebou, nevím k čemu by byla tady v kotelně potřeba...“ navrhoval pan Kopfrkingl.

„Jen ji hezky nechte, kde byla,“ oponoval Mozek. „Možná že se nám někdy bude hodit!“ ozvalo se ještě ze dveří, než je za sebou definitivně vztekla zabouchl.

Nastalo tím pro něj neradostné období nejistot a nepohodlí. Nejprve zkoušel přestěhovat své hnízdečko do dřevěné boudy za školou, ve které měl uskladněny nejrůznější nástroje, které by, jako školník, tedy pokud by pracoval, potřeboval, ale toto řešení se neukázalo jako ideální. Teplotní podmínky se nedaly s vyhřátým rohem kotelny vůbec srovnávat a pan Mozek se neustále třásl zimou, i když se vydatně zahříval ironem, ke kterému v nejvyšší nouzi připojil i zbytek benzínu ze sekačky, zde uskladněné. Vítr, vanoucí skrz mezery mezi prkny dřevěných stěn boudičky, hravě profoukl i několik vrstev novin, kterými se Mozek přikryl, a když začalo pršet a děravou střechou se na něho valily provazy vody, vzdal to a začal si hledat jiné místo, kde by se mohl nenápadně zašít.

Pokusil se udělat si klidné doupe pod schody do šaten, ale žáci valící se ze schodů dolů ho nejen budili svým dupáním, ale někteří zmetkové do spícího školníka kopali, plivali na něj, a kdosi se dokonce pokusil využít příležitosti a chrápajícího Mozka pobryndaného ironem zapálil. Ten se naštěstí okamžitě vzbudil a jen díky včasnému zásahu pana Kopfrkingla, který oheň na Mozkově oblečení pohotově umlátil železnou tyčí, skončil jen s lehkými pohmožděninami. I přes to, že mu Kopfrkingl zachránil život, nestoupł tím u pana Mozka nijak v jeho osobní škále oblíbenosti. Kde mohl, tam ho pomlouval.

Zhruba po měsíci zavolal si ředitel Jung pana Kopfrkingla k sobě do ředitelny, aby se optal, jak se mu v jeho nové práci líbí, a hlavně jak vychází s panem Mozkem.

„Slyšel jsem o něm různé věci,“ strachoval se ředitel, „že vás údajně pomlouval v hospodě a tak. Chtěl jsem vás požádat, zda byste mu to mohl prominout, víte, není tak úplně zdravý, nemá to už v hlavě moc v pořádku, chápete...“

„Ano,“ souhlasně pokýval hlavou pan Kopfrkingl a přičísl si hřebínkem svou dokonale ulíznutou patku. „Je to ubohý nešťastný člověk, který nic nechápe. Ale jednoho dne se i jeho duše osvobodí, převtělí, jak říkají Tibeťané, a vzlétne do Etheru. Kdybych mu jen mohl dát naději, že nebude trpět, osvobodí se! Kdybych... kdybych mu mohl říci, že se převtělí...!!!“

„Echm..., pane Kopfrkingl..., pane Kopfrkingl...,“ pokoušel se jeho extatické proklamace přerušit ředitel. „Pane Kopfrkingl..., jste asi trochu přepracován!“

„Víte, já mám pořád pocit, že pro vás dělám strašně málo...,“ usmál se na něho pan Kopfrkingl...

O něco později téhož dne si pak ještě ředitel zašel za Mozkem, kterého našel chrápajícího v dřevěné bedně pod ping-pongovým stolem s prázdnou lahví od ironu v ruce.

„Pane Mozek!“ začal zostra. „Nejsem spokojen s tím, jak se chováte ke svému novému kolegovi, a nepřeju si už, abyste s ním měl nějaké další konflikty! Nejen že byste mu měl být osobně vděčný, neboť vám zachránil život, ale je to na rozdíl od vás i vynikající pracovník! Perfektně vykonává svou práci, přesně podle časového harmonogramu. Dokonce, jak mi říkal, si sestavil přesný rozpis, kdy bude přikládat. Říká tomu tuším... jízdní řád uhlí. Nechal si ho zarámovat a má ho pověšený na stěně kotelny, zatímco vy si své vlastní práce nevšímáte! Pan Kopfrkingl mi právě říkal, že si všiml, že na chlapeckých toaletách je rozbitý ventilátor, tak tam zatím pověsil smyčku z provazu, aby se dal ventilátor ovládat! Stará se i o věci, o které se máte starat vy, zatímco vy se tu jenom flákáte, chlastáte a chrápete. Takže jděte ten ventilátor ihned opravit!“

Tohle byla pro pana Mozka poslední kapka potřebná k tomu, aby jeho pohár trpělivosti definitivně přetekl. Nejen že mu ten snobský Kopfrkingl zabral teplé místečko v kotelně a urval si půlku z jeho výplaty, ale ještě by mu chtěl přidělovat práci! Kdyby ředitele neupozornil na ten ventilátor, nikdo by si toho jistě nevšiml! Nahromaděný vztek zatemnil Mozkoví mozek. Několik dní chodil po škole jako v tranzu a sbíral síly k razantní akci, která mu mohla zajistit doživotní pobyt v kriminálu. Když se konečně odhodlal ji provést, věděl, že

už není žádné cesty zpět. Neohroženě vstoupil do kotelny a popadl železnou tyč opřenou vedle dveří. Kopfrkingl právě přikládal.

„Á, to jsou k nám milí hosté, pan Mozek. Jen si poslužte, příteli, pokud tu tyč na něco potřebujete, klidně si ji vezměte,“ a pak se otočil k Mozkovi zády, aby mohl hodit další lopatu uhlí do díry. „Vidíte,“ filozofoval, „topím tu uhlím, ale stejně tak dobře bych tu mohl topit třeba koksem nebo briketami, protože mezi popelem z uhlí, koksu a briket není rozdíl...“

To už se ale pan Mozek s krvavým nepřítomným pohledem blížil k jeho zádům a napřahoval ruku s tyčí k brutální ráně.

„TRÍSK! TRÍSK! TRÍSK!“ rozlehlo se kotelnou hlasitě, jak kdosi nahoře mlátil do tělesa radiátoru. Kopfrkingl se otočil a pan Mozek urychleně schoval ruku s tyčí za zády.

„Slyšíte? Zdá se, že nás někdo volá nahoru,“ oznámil Mozkovi pan Kopfrkingl a významně ukázal prstem na strop, nad kterým se nacházela ředitelna. „Měli bychom tam zajít, třeba je to něco důležitého.“ A odešel z kotelny. Mozek ještě chvíli s rudou hlavou stál neschopen slova na místě, rozčilen z toho, že jeho akce byla překažena, a vyrazil ze sebe nesrozumitelné útržkovité mumlání. Po chvilce se však částečně uklidnil a i on se vydal směrem nahoru. Došel do ředitelny, kde už na něho čekali Kopfrkingl s ředitelem.

„Konečně jste tady, pane Mozek, mám pro vás oba důležitou zprávu, tak jsem vám to chtěl říct najednou,“ oznámil ředitel. „Abych vám to vysvětlil, tak začnu od začátku. Znepokojen tím, že jsem dopustil, aby náš ústav více než rok porušoval vyhlášku ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, rozhodl jsem se, že musím zefektivnit administrativu a rychleji studovat dodané materiály. Bohužel jsem na všechno sám a prostudovat všechny novely zákonů, nařízení vlády, vyhlášky, směrnice a další předpisy, jejichž množství se počítá v desítkách tisíců stran, mi trvá více než rok, takže když je konečně prostuduji, platí již nové novely, nařízení, vyhlášky a směrnice. Rozhodl jsem se s tímto stavem nespokojit, a proto jsem si v místní knihovně zapůjčil publikaci ‚Kompletní úvod do strategie zrychleného čtení‘. Tuto knihu jsem pečlivě prostudoval. Měl jsem však smůlu. Tato kniha má přesně 350 stran, z toho strany 5-296 pouze popisují, jak úžasná tato metoda zrychleného čtení je, čeho všeho je s ní možné dosáhnout a proč je tato metoda zrychleného čtení nejlepší na světě. Bylo zde uvedeno, že po přečtení této knihy budu moci číst rychlostí vyšší než tisíc slov za minutu. Na stranách 297-346 pak byly popsány příběhy lidí, kterým dovednost zrychleného čtení od základů změnila život a dovedla je k neuvěřitelným úspěchům jak v osobním, tak v pracovním životě, pomohla jim k nalezení klidu a harmonie, smyslu života a nabytí neuvěřitelného bohatství. Na stranách 347-350 pak byl kompletní návod, jak se během pár minut naučit číst rychlostí tisíce slov za minutu. Bohužel právě tyto čtyři stránky z té knihy nějaký hajzl vytrhnul. I přes tento neúspěch mi však četba této knihy přece jenom pomohla, neboť mi vnukla nápad na moji vlastní strategii zrychleného čtení, která mi umožnila dvojnásobně zrychlit administrativní procedury. Byla extrémně jednoduchá a spočívala v tom, že jsem jednoduše každé druhé slovo ignoroval, a četl tak prakticky jen poloviční množství textu. Chybějící části jsem si už snadno domyslel. Stále jsem však nebyl plně spokojen, neboť i půl roku se mi k prostudování vyhlášek zdálo jako velice dlouhá doba. Nakonec mi pomohla moje stará matka, která mne seznámila s metodou, pomocí které sama čte detektivky a která mi pomohla urychlit moji práci až stonásobně. Je velice jednoduchá a spočívá v tom, že vždy přečtu jen pár odstavců na začátku každého dokumentu, abych pochopil, o co v něm vůbec jde, a pak si přečtu už jenom několik odstavců na samotném konci, abych se dozvěděl, jak to dopadlo a kdo je vrah. Tímto způsobem jsem byl tedy schopen prostudovat vyhlášky během několika týdnů a nyní se již dostáváme k tomu, proč jsem si vás sem vlastně zavolaal. Zjistil jsem totiž, že loňská vyhláška č. 149308, podle které nesměl funkci školníka-údržbáře a topiče zastávat jeden člověk, již neplatí a podle letošní vyhlášky je již opět možné, aby byly oba posty obsazeny jediným zaměstnancem. Z toho tedy vyplývá, že jednoho z vás propustím. A s přihlédnutím k tomu, jak jsem byl s vámi spokojen, pane Kopfrkingl, je asi zřejmé, že...“

Pan Mozek nevěřil svým uším a krev se mu opět nahrnula do hlavy tak, že vypadala jako naruby obrácený meloun. Jeho veškeré myšlenkové pochody se zastavily a bylo mu jasné jediné – jestliže byl ještě před chvílí rozhodnut jít na doživotí do vězení za obyčejnou vraždu, tak teď tam půjde rovnou za dvojnásobnou.

Kopfrkingl ale nenechal ředitele vůbec domluvit:

„Ano, ano, můj synu!“ pronesl s nepřítomným pohledem do dálí. „Nemám tady už co na práci, musím se vydat dál, na cestu. Trůn ve Lhase mne očekává, nikdo nebude trpět! Sprasím je všechny! Celý svět!“ A jako ve snách se zvedl a nedbaje ředitelova marného volání se náměsíčně odpotácel pryč ze školy.

„Tak smůla,“ položil si hlavu do dlaní ředitel. „Zdá se, že to zase zbylo na vás,“ a smutně se podíval na doposud nic nechápajícího a zaraženého Mozka. „Nemám z toho žádnou velkou radost, ale alespoň bude zase všechno při starém..., no tak už běžte a nastěhujte se zpátky do kotelny... A jak to vypadá, tak se opravení té židle asi jen tak nedočkám.“

2 PROMILE A JINÉ LIHOVINY

Václav FRANC

RYCHLOVKA

Prožitek trval
sekundy či vteřiny
Víme o tom jen
já, ty a
... naše peřiny!

NÁDRAŽNÍ STESKY

Měl jsem v životě
hodně odvahy
Proto jsem se rozhodl
Pracovat u dráhy

Když jel jednou vlak
Podle grafikonu
Našel jsem v posteli
s Emilem Simonu.

POZDNÍ LÍTOST

Chlápkovi v hospodě
neměl jsem vynadat
do smrkáčů
do holubů
Nemusel jsem dostat
přes hubu
a skončit bez
„předních“ zubů

DEFRAUDANT

Když jsem chtěl poznat moře, dálky
Měl jsem koruny střídat do obálky
Že jsem ale spíše navštěvoval hospodu
Mám teď pouze na plicích vodu.

NEVYPOČITATELNÉ POČASÍ aneb MRÁZ

Sotva jsem vytáhnul v tričku paty z domu
Ovanul mě mráz a chlad
S tím že může mrznout v červnu
Měl jsem já bloud počítat!

POVZDECH EROTOMANA

Kdyby moje láska k tobě
Byla malinká
Zůstala mi jenom
Krátká vzpomínka

Když se ale člověk
v sexu neflinká
tak má k šesti holkám
kluka Pepíka!

Z RÁJE

Když se Eva natáhla po jablku
Hned jsem ji požádal o ruku

Svatý Petr okamžitě křičí:
To je rajská zahrada!
A s povzdechem líčí:
Hřál jsem si na prsou hada!

ZA VÁCLAVEM FRANCEM ...

Nedá se nic dělat, ale co si člověk neudělá sám (to víte třeba na jistého literárního kritika Jana D. z Hradce Králové není spoleh), ... však to znáte, a tak na mě připadla smutná povinnost rozloučit se s Václavem Francem, řehečským literátem, členem různých autorských sdružení (např. LiS, Obec spisovatelů, SRPŘ atp.), který nás navždycky opustil rukou atentátníka a bývalého senátora Karla Murdycha, který mu nikdy nezapomněl, jak se o něj oťel ve své detektivní stejnojmenné novele.

Vzpomínám si, jak mi jednou na literárních toulkách vyprávěl, že příčinou jeho smrti bude KOBRA, jak mu snad předpověděla nějaká kartářka, ale ani kartářky nevědí všechno, nikdy našemu Václavovi neprozradily např. Kdy chodí město spát?

Ale to by nebyl ani Václav Franc, aby ani v posledních chvílích svého plodného života, řekl bych přímo v Agónii, nemyslel na literaturu, dokonce psal i jako Zubař po pracovní době. Měl jsem možnost být v posledních chvílích s ním a musím vám říct, že stále doufal, Jak na Nový rok začne psát svoji další knihu. V těchto chvílích zcela určitě myslel, jak ještě napíše další Vědeckou práci své ženě, ale osud k němu byl krutý, takže stačil jedné z ošetřovatelek dát jen svůj poslední Autogram dětství.

Nikdy nezapomněl na své Kořeny ve skoro rodné vesnici, kterou neznámo proč překřtil ve svém velkém díle na Bystřici, asi proto, že tam lišky dávají dobrou noc. A jistě si vzpomínáte, že byl veselý povahy v kolektivu řehečských Slepíc velmi oblíbený, občas se sice maskoval za hasiče či hajného, asi aby jej nikdo nepoznal, ale na druhou stranu plácal i mouchy a kdejaké nesmysly.

Vydával se za Viewegha, Bezručů či Václava Bolemíra Nebeského, jako by věřil, že přijde den, kdy se stane neúčastníkem zájezdu na věčnost, protože se velmi intenzivně přátelil s nesmrtelným vědcem Albertem Hybrisem a jeho ještě nesmrtelnějším objevem.

Zajímal se i o sport, s postupujícím věkem už spíše teoreticky, dokonce jednou uspořádal pro děti Olympiádu v ZOO. Štoural i do historie řehečských rodáků a věřil, že mu v rodné obci odhalí pamětní desku jako třeba hejtmanu Řehečského kraje panu Ferdinandu Krasavcovi, přejmenují literární spolek LiS na Literární spolek Václava France, dále Knihovnu Václava Čtvrtka v Jičíně na Knihovnu Václava France v Řehči a v neposlední řadě budou každé léto pořádat ve skoro rodné obci literární festival Francova Řeheč!

Na jednom setkání literátů z Čech, Moravy, Slovenska a Polska se jmenoval samozvaným králem Václavem pátým, ale přesto o sobě občas tvrdil, že je vlastně František třetí, asi nás chtěl mást jako Karel IV., který byl vlastně Václav IV.

Závěrem dovoluji, abych připomněl, že její čtenářky měly rády, psaly mu otevřené dopisy, ve kterých tvrdily, že všechno co napsal, někde opsal. A tak doufám, že se dostal do nebe, aby měl už konečně pokoj od všech členů LiSu, a to těch současných i bývalých, od všech neoceněných účastníků a účastnic literárních soutěží a především sám od sebe.

Jenže Co je to proti věčnosti!

Takže, milý Václave, loučím se s tebou a dej si tam v té nebeské kantíně na mě ČAJ nebo pořadně SILNÝ KAFE a k tomu NĚCO NA ZUB, a to nejen pro zubaře a jejich pacienty!

Tvůj Převozník s. r. o.